

Tin Dragošević

Stan

I

Vidnoplavo nebo, čist zrak, u polju stajal je stan,
oko njega rasap grdan, sve raspadnuto, gnjojno;
imanje jednoč opojno u lipoti, danas žalosno, zarašćeno.
Ki ga vidi ćuti se potišćeno i pita, je li tu ikad bilo pristojno?
Je li se moglo živiti dostojno? Zač je tako osamljeno i napušćeno?
Mogli bi se ćutiti zaprepašćeno ar je stan bil divan kot san.

II

O, ti lipi stari ćasi...

Žuto sunce grije zlatno polje žita, kosa seljaka kida granje,
teško djelo starioca uzdignulo imanje, jur i sam je dosta star,
no u njemu i dalje gori žar; sve on djela za svoju lipu obitelj.
Gizdavi je to muž i roditelj! Uskoro će dojtí domaći na okupljanje,
razlog je svećevanje, pa ćedu u crikvu na mašu pred oltar,
i ćutit će se on kot pravi car; familija i plod djela je svega temelj.

III

Bili pokrivač, posvud gospodari mraz, ćuti se pogibel u zraku.
Suzu se oči seljaku – „Nastupa vražje vrime, naš Mir je zrušen,
dosadašnji žitak svršen“. Bila golubica je opet ulovljena
i u krvi pogubljena; ljudi u boju ginu, padaju pod zemlju laku.
Stan svidochi bitku jaku, bombe, artileriju; kot da je Zemlja pripolovljena,
seljak i seljanka ostaju srca slomljena, nigdar neće napustiti dom urušen.

IV

O, ti lipi novi časi...

Modro nebo konačno projde, nanovo dojde zora novog dana.
Mlada divojka udana, skupa s novim mužom, vraća stari stan
i slijedi svoj jasan plan; uzdignuti nanovič nje obitelji imanje.
Imala je potribno znanje, ostvarili su oni njev željeni san!
Sad prolazi za danom dan, i zacilila je jur stara, bojna rana,
uz marljivo djelo, nakana je donesla pravo blagostanje.

V

Črljene rožice u grmi rastu, nedaleko stana, u starom cimiteru,
tote se naši junaki spomenuti moru, na vrimena prošla, mrska, sritna.
I u ovom je lekcija dobitna: neki ljudi su već pokvareniji nego zvir,
zliji nego čudovišan vampir, žitak svih lako pretvoru u pravu noćnu moru!
No nutar nas svih je duša, u tom izvoru razuma ima spoznaja bitna:
svi mi skupa, mi bića sitna, odlučujemo hoće li svitom, Mirom, vladati mir.